

Ordføreren (Trier): Naar jeg nu skal anbefale dette Lovforslag til Oversendelse til Landstinget, beklager jeg i høj Grad, at jeg ikke kan gøre det paa et større Flertals Vegne end det, der staa bagved Lovforslaget. Efter Forhandlingerne ved første Behandling havde man nogen Grund til at tro, at det vilde lykkes at blive enig med det konservative Folkeparti, og baade fra den højtærede Minister og mig blev der rettet en Tak til det ærede Medlem Hr. Drachmann, der var Ordfører for Partiet, for den Redebonhed til Forhandling, som han udtalte Løfte om ved første Behandling. Man vil derfor forstaa, at det er mig en stor Skuffelse, at det nu ser ud til, at det bliver med et lille og ikke med et stort Flertal, Lovforslaget bliver oversendt til Landstinget.

Man spørger da: Ja, men hvad er der da sket? Hvorfor har disse Forhandlinger, som der gaves Løfte om ved første Behandling, ikke ført til et bedre Resultat? Derom ønsker jeg kun at sige, at der saavel af de Radikale som af de socialdemokratiske Repræsentanter i Udvalget er blevet vist al mulig Imødekommenhed overfor de Konservative. Vi diskuterede de Vanskeligheder, som vi alle var enige om, der var ved Lovforslaget, og vi stillede paa den ene og den anden Maade Forslag, der skulde afbøde og lette disse Vanskeligheder, men hver Gang, der stilledes et saadant Forslag for at imødekomme de Konservative, vanskeliggjordes Forhandlingerne. Man havde det Indtryk under hele denne Forhandling, at der stod stærkere Kræfter bag det ærede Medlem Hr. Drachmann og trak i Snorene, saaledes at han ikke vidste, paa hvilket Ben, om jeg saa maa sige, han skulde staa; og det umuliggør jo i det lange Løb Forhandlingen.

Hvorvidt disse stærkere Kræfter, der stod bagved, er Partidele eller Dele af Industrien, det tør jeg ikke afgøre, men vi ved jo alle sammen, at der indenfor Dele af Industrien har gjort sig megen Misfornøjelse gældende med det foreliggende Forslag, og jeg har for en stor Del det Indtryk, at Synspunktet indenfor disse store Dele af Industrien er dette: denne Lov vil ikke kunne betyde noget for os — for den misfornøjede Del —, og derfor skal den Del af Industrien, som det vil være muligt at hjælpe, heller ingen Hjælp have. Det er omtrent det samme Synspunkt, der gøres gældende af Venstre: at der ogsaa er alvorlige Forhold indenfor Landbruget, og naar vi ikke faar afhjulpet disse alvorlige Forhold for Landbruget, skal man heller ikke hjælpe

Industrien. Det siges ikke paa en saa bestemt Maade af Venstrepartiet i Udvalgsbetænkningen, men det siges paa den Maade, at der hævdes, at andre Erhverv „har saa store Vanskeligheder at kæmpe med, at de ikke taaler yderligere Belastning“. Dette Lovforslag vil ikke belaste de andre Erhverv yderligere, og derfor er det mig fuldkommen umuligt at forstaa den Opposition, der gøres gældende fra de Konservative og Venstre eller Landbruget mod Lovforslaget paa anden Maade end: alle skal hjælpes eller ingen skal hjælpes! og dette Synspunkt har naturligvis Flertallet ikke kunnet slutte sig til.

I det konservative Mindretals Betænkning er der peget stærkt paa de Vanskeligheder, der var, og at Løsningen af disse Vanskeligheder ved den paatænkte Ordningens Udførelse overlades til selve de udøvende Organer. Vi har forhandlet meget om dette i Udvalget, og Resultatet er blevet, at Vanskelighederne stiller sig meget forskelligt indenfor de forskellige Industribrancher eller Haandværksbrancher, saaledes at det i Realiteten vilde have været umuligt i Loven at give bestemt formulerede Regler for, hvorledes disse Vanskeligheder skulde overvindes. Og dette viser jo netop, at den højtærede Minister har haft Ret i at give Loven det, der fra anden Side kritisk kaldes en „skitse-mæssig“ Karakter; han har ikke givet den en detailleret Karakter, men netop overladt Udvalget i hvert enkelt Tilfælde at tage Hensyn til, hvad den enkelte, bestemte Industris Forhold krævede. Men Flertallet, der er enig i, at det er umuligt at give detaljerede Regler, har ikke derfor opgivet at fastsætte Retningslinier, efter hvilke Udvalget skal arbejde. Det fremgaar klart af Flertallets Betænkning, at man i høj Grad har haft Opmærksomheden henvendt paa den Vanskelighed, som atter og atter fremhæves, og som ogsaa foreligger: at Følgen af Tilskudsordningen nemt vil blive, at man støtter de daarlige Industrier og derved paafører de gode Industrier en usund Konkurrence. Flertallet har da som Retningslinie for Udvalget klart angivet, at Formaålet er at støtte de virkelig sunde og godt ledede Virksomheder, ikke at støtte de daarlige, og at hvor der er Tale om Indgivelse af Tilbud paa Leverancer eller større Arbejder, skal Udvalget drage Omsorg for, at de forskellige tilbudsgivende Firmaer bliver ligestillet, saaledes at det ene ikke kan konkurrere unfair med det andet ved at regne med Tilskud, medens det andet ikke gør det; men hvordan det i det enkelte Til-